

gif med dette som med andre communale Ombud, der blive paalagte af Politimestrene, at det var en Tvangslag at modtage dem, og derfor have de ingen Remonstration gjort. Det er først i den senere Tid, at dette Spørgsmaal er kommet frem til Afgjørelse af Ministeriet, som da selvfølgelig i Overensstemmelse med Loven har maattet svare, at naar Bedkommende ikke var i de bestemte Stillinger, som Loven nævner, vare de ikke forpligtede til at modtage Hvervet som Eighnsmænd. Jeg mener, at det hidtil har været den factiske Tilstand, at det i Almindelighed har været en tuungen Bestilling at være Eighnsmænd. Denne Tilstand er imidlertid nu falder bort, det vil nu være kommet til Alles Kundskab, at kun Skolelærere, Sognefogeder og Fattigforstandere — hvad man nu vil forstaae derved, — ere pligtige til at modtage Hvervet, der kan nu ikke længere være Spørgsmaal om, at Folk i Almindelighed ville ansee sig forpligtede til at modtage det. Det vil i Fremtiden, naar der ikke kommer en ny Lov, være den bestaaende Tilstand, at disse enkelte Personer ere forpligtede til at modtage Bestillingen som Eighnsmænd, og naar man gaaer ud derfra, har Regjeringen ganske vist troet, at det var heldigere, saafremt man vilde gjøre det til en Tvangslag, da at lade Forpligtelsen til at overtage denne Forretning paahvile alle Statsborgere som et almindeligt borgerligt Ombud, end at lade den paahvile en bestemt Klasse af Personer, der netop paa Grund af deres øvrige Forretninger vare mindre vel stiftede til at overtage denne Byrde. Derimod har nu Landsthinget gjort den Betragtning gjældende, at det ikke var naturligt at gjøre en saadan Bestilling, der jo for Mange, deels efter deres Tilbøielighed og deels ligefrem efter deres physiske Bessaffenhed kan være yderst pinlig og modbydelig, til en Tvangslag, naar man paa anden Maade kunde faae Forretningen forsvarligt besørget. Jeg skal ogsaa villig indrømme, at det netop er dette, der er Spørgsmaal om, hvorvidt man kan vente at faae gode og paalidelige Eighnsmænd paa anden Maade, naar det bliver en frivillig Sag. Det er forekommet mig at være i høj Grad tvivlsomt, om man paa den

Maade, hvorpaa Landsthinget har villet have Sagen ordnet, opnaaer at faae de bedste Eighnsmænd, man kunde ønske, og navnlig har jeg havt Betænelighed med Hensyn til, hvorvidt de Folk, som i Reglen kunne ventes at ville overtage dette Hverv for den ganske vist lave Betaling, der er fastsat, maaffee forøget med et Extrabeløb af Communens Kasse, der i ethvert Tilfælde sikkert kan siges ikke at ville blive meget rigeligt, just kunne antages at ville være de meest Skiftede til et saadant Hverv. Jeg har næret Tvivl i saa Henseende, og jeg nærer den endnu. Jeg skal imidlertid ganske henstille til det høie Ting, hvorvidt man her maatte finde Anledning til at gaae tilbage til det oprindelige Forslag. Dette vil vistnok medføre væsentlige Hindringer for at faae Sagen tilendebragt i denne Session, og jeg troer, at man efter den Affattelse, Lovforslaget nu har faaet, og naar man lægger Vægt paa den Ret, Forslaget efter min Mening indeholder for Politimesteren til at casere de Indstillinger, der komme fra Sogneraadene, naar han ikke finder de indstillede Mænd paalidelige og habile til nævnte Bestilling, vil kunne faae Eighnsmænd, der i Reglen maae antages med fornøden Paalidelighed og Dygtighed at ville varetage deres Hverv. Jeg vil idetmindste for mit Bedkommende ikke finde tilstrækkelig Anledning til at vægre mig ved at modtage Lovforslaget i den Form, det nu har faaet i saa Henseende; men det er som sagt under den bestemte Forudsætning, at Politimesteren maa have en ubetinget Cassationsret med Hensyn til de Mænd, der indstilles. I saa Henseende maa jeg, tværtimod hvad den ærede Følketingsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Sager) anførte, holde paa, at der bliver, om jeg saa maa sige, to Instanser med Hensyn til Udnævnelsen af Eighnsmænd, saa at det ikke bliver ved Sogneraadets Indstilling alene. Det er jo dog en Betragtning, der ikke ligger fjernt, at Deconcomien ellers kunde komme til at spille en altfor overveitende Rolle ved Udnævnelsen af disse Mænd. Om man end ikke vil antage, at Sogneraadene i Almindelighed ville lade sig lede af et saadant Hensyn — det være langt fra mig at antage det — kan det dog ikke nægtes, at der kunde være et enkelt Sogne-